

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

Final feliç del cicle de cantates de Bach

Redacció on 24 desembre, 2015 / Comments closed

Hiro Kurosaki (foto d'arxiu)

INTEGRAL DE CANTATES DE BACH III. Cor Lieder Càmera. Orquestra Barroca Catalana. Susanna Crespo, soprano. Montserrat Bertral, mezzosoprano. Víctor Sordo, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Hiro Kurosaki. *Cantata BWV 98, Cantata BWV 163 i Cantata BWV 139* de J. S. Bach. **PETIT PALAU. 20 DE DESEMBRE DE 2015.**

Per Jaume Comellas

Amb un Petit Palau ple de gom a gom va acabar la primera edició del cicle dedicat a les *Cantates* de J. S. Bach que promouen conjuntament L'Auditori i el Palau de la Música Catalana; una mostra de com aquesta iniciativa, que s'ha desenvolupat en diversos marcs, ha aconseguit una resposta satisfactòria del públic.

En la cloenda es van oferir tres *Cantates* que no figuren entre les més considerades, encara que, és clar, la música de Bach, sigui la que sigui, sempre mereix la més elevada consideració.

Bach mostra en les *Cantates* la dimensió més pregonada dels seus sentiments religiosos. Aquesta afirmació, que es pot considerar una obvietat, un tòpic, tanmateix quan hom la viu en la seva concreció en un auditori adquireix una metadimensió –valgui la insistència en aquest terme– vivencial inefable; és una música que penetra subtilment en l'ànim del receptor, que mai no es queda a la perifèria de l'oient; i des d'aquesta immersió l'eleva als estadis superiors del seu esperit amb una intensitat especial. I això transcendeix fins i tot la identificació de base ideològica religiosa amb els textos. La música supera l'escull d'uns continguts literals; l'ideari –si se'ns permet aquesta expressió– cristià del compositor resta com una simple contingència transcendida per la grandesa musical, pel tot de la creació del músic.

Tant se val si, com s'ha apuntat al principi, les *Cantates* programades no figuren en els primers llocs del seu particular *hit parade*; contenen la seva música, el seu esperit, la seva mestria, la rotunditat dels seus corals i la característica complexitat i expressivitat orquestral; i també passatges d'una enorme dificultat per als solistes vocals.

Al capdavant d'aquest programa hom va situar un nom destacat de la interpretació barroca, Hiro Kurosaki, en doble funció de concertino i director. No va ser un concert memorable, amb més atenció a la perfecció tècnica que no a l'alè subtil. La parcel·la instrumental, que donava la sensació que va ser la més treballada, va ser molt ben atesa per una molt eficient Orquestra Barroca Catalana amb solistes destacats –el mateix Kurosaki, les dues violoncel·listes i l'oboè d'amor–, mentre que les esmentades dificultats de l'escriptura vocal en algun cas no sempre van ser superades del tot, per tots. El Cor Lieder Càmera, simplement magnífic; llàstima que no hi tingués més participació.

Share this post: Like 4 Tweet